

Nr. van het arrest
Nr. 883 Corr. Folio
Nr. 2002 CV 299 van het parket
Nr.

BEROEP IN
CASSATIE

Bezicht PG 4-07-2011

BEROEP IN CASSATIE
Verworpen op 24-04-2012.

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest:

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

1)		geboren te	op
	en,		
2)		geboren te	op
	samenwonende te		

beklaagden,
vertegenwoordigd door meester
en door meester
beiden loco meester

advocaat aan de balie van
advocaat aan de balie van
advocaat aan de balie van

*****

Beklaagd van : de eerste en de tweede als dader of
mededader overeenkomstig art. 66 Sw.;

Te op het goed aaleen te

In overtreding van art. 44-64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door art. 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

- A. tussen 1 augustus 1998 en 1 oktober 1998, meerdere verhardingen bestaande uit steengruis en asfalt te hebben aangebracht, een aarden berm te hebben aangebracht en meerdere containers, aanhangwagens, opleggers en silo's te hebben geplaatst;
- B. sedert het beëindigen van voornoemde werken, minstens sedert 1 oktober 1998 tot 27 maart 2000 de toestand geschapen door voornoemde werken te hebben in stand gehouden;

*****

Gezien de hogere beroepeningesteld op :

- 15 juli 2002 door de beklaagden en dit tegen alle beschikkingen;
- 23 juli 2002 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de vakantiekamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 10 juli 2002 dat, na tussenvonnis van 27 maart 2002, zegt dat feiten van de tenlasteleggingen bewezen voorkomen en de uiting zijn van eenzelfde opzet zodat slechts één straf dient opgelegd;

Derhalve :

- op strafrechtelijk gebied:

Veroordeelt iedere beklaagde tot :

- een geldboete van 100 euro : $40,3399 \times 200 = 495,79$ euro of 15 dagen vervangende gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor de helft;
- de kosten : solidair tot 85,65 euro;
- een bijdrage van 10 euro x 5 = 50 euro;
- een vergoeding van 25 euro;

- wat betreft de herstellvordering:

Gelet op de vordering van de gemachtigde ambtenaar d.d. 29 mei 2002 overgenomen door het Openbaar Ministerie ter zitting van 26 juni 2002 met inbegrip van de gevraagde dwangsom;

Veroordeelt beklaagden tot herstel van de plaats, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de daar wederrechtelijk opgerichte constructies, nl. de containers, de aanhangwagens, de opleggers en de silo's onmiddellijk van het terrein te verwijderen, vervolgens moeten de aangebrachte verhardingen, bestaande uit steengruis waarover een laag vastgereden gemalen asfalt is aangebracht van het terrein verwijderd worden, de aarden bermen aangebracht rond het terrein moeten verwijderd worden en het gezuiverd terrein moet opnieuw genivelleerd worden met zuivere grond op het niveau van de aangrenzende percelen en op het oorspronkelijk niveau van het terrein ten opzichte van de voorliggende weg en dit binnen de twaalf maanden nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkregen heeft;

Zegt voor recht dat beklaagden, bij niet uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn een dwangsom verbeurt van 62 euro per dag, mits betekening van dit vonnis overeenkomstig art. 1385 bis Ger. Wetboek, met dien verstande dat voormelde termijn ook zonder betekening een aanvang neemt de dag nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat bij gebreke van uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd worden ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien, overeenkomstig art. 153 Decreet d.d. 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, en de van de afbraak voortkomende materialen en voorwerpen verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen op een door hen gekozen plaats en beklaagde ertoe gehouden zal zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter;

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d. 18 mei 1999;

*****

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Genoord de beklaagden in hun middelen van verdediging zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gelet op de neergelegde conclusie.

De hogere beroepen werden regelmatig, naar vorm en tijdig ingesteld.

De feiten en procedure

Op 22 oktober 1998 kwam een aangetekend schrijven aan bij de procureur des Konings van Leuven die namens wordt
ondertekend door samen met ongeveer
24 andere personen.

In dit schrijven stellen zij dat ze niet akkoord gaan met het feit dat de wet overtreedt door zonder vergunning landbouwzone in te richten en te gebruiken als opslagplaats voor containers en afbraakmateriaal.

Op 25 november 1998 gingen de verballisanten over tot een plaatsbezoek en deden de volgende vaststellingen:

- er werd een verharding van 90 m op 46 m aangebracht bestaande uit steengruis met daarover een laag losse verharde asfalt die is vastgereden;
- langs de straatzijde is een berm in aarde aangebracht, bestaande uit drie delen die één geheel vormen; langs een kant is ook over gans de breedte een aarden berm aangebracht van 3m breedte en 1,2m hoogte; aan de achterkant van de verharding één aarden berm van 38 m lengte, 3m breedte en 1,2m hoogte;
- op het perceel staan 19 open containers die ledig zijn, 6 gesloten containers, 2 aanhangwagens en 1 cementsilo.

De effectieve activiteiten ter plaatse zijn het stapelen van containers, eigendom zijnde van

Volgens de technische dienst betrof het een klasse 3 inrichting. Op milieutechnisch vlak zou er een meldingsplicht zijn en op stedenbouwkundig vlak was er een bouwvergunning vereist voor het aanleggen van een parkeerterrein.

beschikte niet over vergunningen; noch was er een melding geweest bij de gemeente

werd verhoord op 3 februari 1999 en verklaarde hoofdzakelijk:

- dat er sinds 1997 op het perceel landbouwgrond lege containers worden gestald;
- in september 1998 werd de verharding aangebracht op vraag van de buurtbewoners om modder op de verkavelingsweg te voorkomen;
- enkel vier à vijf maal per dag worden containers van het terrein af- en opgeladen en dit tussen 7u en 18u;
- het bedrijf zou volgens hem als zonevreemd bedrijf aanspraak kunnen maken op uitbreiding.

Het onroerend goed waarop de werken werden aangetroffen, was gesitueerd volgens het gewestplan i.d. 7 november 1978 in agrarisch gebied.

Bij brief d.d. 22 maart 2000 werd de herstellordering meegedeeld aan de procureur des Konings die bestond uit het herstel van de plaats in de vorige staat, wat betekende:

- de onmiddellijke verwijdering van de geplaatste containers – aanhangwagens – opliggers en silo's van het terrein;
- de verwijdering van de aangebrachte verhardingen bestaande uit steengruis waarover een laag gemalen asfalt is aangebracht die vastgereden is;
- de verwijdering van de "aarden bermen" aangebracht rondom het terrein;
- de nivellering van het gezuiverd terrein met zuivere grond op het niveau van de aangrenzende percelen en op het oorspronkelijk niveau van het terrein ten opzichte van de voorliggende weg;

en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 2.500 frank per dag vertraging.

De motivering van deze herstellvordering omvatte:

- het feit dat de overtreding gesitueerd was in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7/11/1978, de strijdigheid met de planologische voorschriften;
- het feit dat het project niet voldeed aan de omzendbrief betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen d.d. 8 juli 1997, art. 11;
- de uitgevoerde en instandgehouden werken passen niet in de omgeving en verstoren en schaden het agrarisch gebied.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot d.d. 5 oktober 2001, vermeld in de rand van de inschrijving op het hypotheekkantoor d.d. 1 oktober 2001, werd de beklagde gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank om zich te verdedigen m.b.t. de volgende inbreuken:

A. tussen 1 augustus 1998 en 1 oktober 1998, zonder voorafgaande vergunning meerdere verhardingen bestaande uit steengruis en asfalt te hebben aangebracht, een aarden berm te hebben aangebracht en meerdere containers, aanhangwagens, opleggers en silo's te hebben geplaatst;

B. sedert het beëindigen van voornoemde werken, minstens sedert 1 oktober 1998 tot 27 maart 2000 de toestand geschapen door voornoemde werken te hebben in stand gehouden.

De eerste rechter heeft in een vonnis d.d. 27 maart 2002 de debatten heropend om reden de juiste kadastrale gegevens alsmede de juiste eigenaars van het betrokken perceel op te zoeken om nadien eventuele materiële verbijssingen recht te zetten.

Bij brief d.d. 29 mei 2002 aan de procureur des Konings, waarin vermeld staat dat deze de vorige vordering vervangt, wordt opnieuw dezelfde herstellvordering geformuleerd voor het goed gelegen aan hetzelfde adres doch met andere kadastrale gegevens:

Bij vonnis d.d. 10 juli 2002 heeft de eerste rechter:

- de beklagden veroordeeld tot een geldboete van honderd euro, gebracht op 495,79 euro of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen;
- de herstellvordering bevolen onder verbeurte van een dwangsom van 62 euro per dag vertraging en de ambtshalve uitvoering werd voorzien.

Bij brief d.d. 19 juli 2002 aan de procureur des Konings formuleerde de stedenbouwkundige inspecteur opnieuw een herstellvordering stellende dat in beide voorgaande vorderingen een verkeerd kadastraal gegeven werd vermeld zodat deze als nietig dienen beschouwd te worden en een nieuwe herstellvordering geformuleerd wordt voor het goed met de kadastrale gegevens:

Nopens de ingeroepen niet ontvankelijkheid van de dagvaarding

Ten onrechte roepen de beklagden in dat niet voldaan werd aan de, in tempore van kracht zijnde bepaling van art. 160 D.R.O. d.d. 18 mei 1999 en van huidig art. 6:2.1. VCRG waarin volgens beklagden expliciet vermeld staat dat de dagvaarding voor de correctionele rechtbank pas ontvankelijk is na overschrijving in het hypotheekkantoor.

In het dossier wordt het bewijs voorgebracht dat het dagvaardingsexploot d.d. 5 oktober 2001 vermeld werd in de rand van de inschrijving op het hypotheekkantoor op 11 oktober 2001.

Voorerst dient hier een correctie aangebracht te worden wat betreft de inhoud van de op het ogenblik van de dagvaarding van toepassing zijnde bepaling.

De op dat ogenblik, 5 oktober 2001, toepasselijke bepaling was deze van art. 160, 1st en 3de lid DRO, die luidde dat de dagvaarding voor de correctionele rechtbank op grond van artikel 146, of het exploit tot inleiding van het geding, bedoeld in artikel 149 tot en met 151, eerst ontvankelijk is na inschrijving op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging in plaats van zelf te worden overgeschreven.

Deze tekst werd bij art. 6 van het Decreet van 8 maart 2002 houdende wijziging van het Decreet van 18 mei 1999 (B.S. 23 maart 2002) als volgt aangepast: "is eerst ontvankelijk na overschrijving in het hypotheekkantoor" van het gebied waar de goederen gelegen zijn.

Aldus werd voldaan aan de, op het ogenblik van betekening van de dagvaarding, van kracht zijnde bepaling.

Vervolgens roepen de beklagden in dat, nu het kadastraal gegeven nopens het onroerend goed zoals vermeld in deze dagvaarding niet correct blijkt te zijn, de huidige vordering niet is overgeschreven.

De dagvaarding voor de correctionele rechtbank hoofdens inbreuken op de Wet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw moet de kadastrale omschrijving vermelden van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is en de eigenaar ervan identificeren in de vorm en onder de sanctie bepaald in art. 12 van de Wet van 10 oktober 1913.

Die sanctie, in geval van niet – behoorlijke omschrijving van het onroerend goed, bestaat in de mogelijkheid voor de bewaarder de overschrijving te weigeren maar heeft niet de nietigheid van de dagvaarding en de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering tot gevolg.

De bedoelde niet-behoorlijke omschrijving van het onroerend goed tast de regelmatigheid van de inschrijving op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging in het hypotheekkantoor niet aan, nu de in voormeld art. 12 voorziene

sanctie bestaat in de mogelijkheid voor de bewaarder de overschrijving te weigeren en heeft derhalve geen invloed op de ontvankelijkheid van de dagvaarding en de strafvordering (zie Cass. 5 oktober 1999, www.cass.be rolnr.

Op strafrechtelijk gebied

Het staat vast dat, gelet op de termijn die verstreken is sinds het aantekenen van het hoger beroep tegen het bestreden vonnis, de strafvordering m.b.t. de feiten van de tenlastelegging A vervallen is door verjaring.

Het staat eveneens vast dat de strafvordering nopens de feiten van de tenlastelegging sub B vervallen is en dit door de opheffing van de strafbaarheid ervan.

De kosten van beide aanleggen dienen ten laste van de Staat gelegd te worden.

Wat de herstellvordering betreft.

Deze herstellvordering werd, samen met de ontvankelijke strafvordering, voor de strafrechter gebracht na dagvaardingen voor de inleidingszitting d.d. 24 oktober 2001 van de correctionele rechtbank van Leuven nu bij brief d.d. 22 maart 2000 deze herstellvordering geformuleerd werd ten aanzien van de procureur des Konings.

Het feit dat nadien de stedenbouwkundige inspecteur nog tweemaal een brief richtte met daarin dezelfde geformuleerde herstellvordering doch mits vermelding van een ander kadastrale omschrijving, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De herstellvordering werd, als accessorium van de strafvordering, gedragen door een ontvankelijke strafvordering op het ogenblik van het instellen ervan en werd wel degelijk tijdig ingesteld zodat het hof bevoegd blijft er uitspraak over te doen.

Nu de herstellvordering tijdig werd ingesteld, dient het hof hierover nog uitspraak te doen, ook al is de strafvordering inmiddels vervallen door verjaring (oprichtingsmisdrijf) of door opheffing van de strafwet door de wetgever (instandhoudingsmisdrijf).

Wanneer de strafrechter, in acht genomen het accessoriumkarakter van de herstellvordering, bevoegd is om uitspraak te doen over de herstellvordering blijft deze bestaan zolang hij er geen uitspraak heeft over gedaan en dit conform art. 26 Vt. Sv.

Er is dan immers sprake van burgerlijke stuiting conform art. 2244 B.W. wat betekent dat de verjaringstermijn vanaf dat oogenblik niet meer loopt en de herstellvordering niet meer kan verjaren.

Het staat vast dat het oprichtingsmisdrijf zoals vermeld sub tenlastelegging A verjaard is.

Dit neemt niet weg dat de strafrechter dient te onderzoeken of de beklaagden een onrechtmatige daad gesteld hebben die voldoet aan de constitutieve bestanddelen van het ten laste gelegde misdrijf en die in oorzakelijk verband staat met de voorgehouden schade.

Ook als het alleen de herstellvordering betreft, moet de strafrechter aan de feiter van de tenlastelegging de juiste kwalificatie geven.

Het oprichtingsmisdrijf zoals bedoeld in tenlastelegging sub A is nu omschreven in art. 4.2.1.1.a van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO genoemd) en thans strafbaar gesteld bij art. 6.1.1. van de VCRO.

De beklaagden werden ter zitting van het hof d.d. 16 mei 2011 uitgenodigd zich te verdedigen nopens deze eventuele aanvulling van de tenlasteleggingen mits deze verbeterend dat de kadastrale omschrijving van het goed dient te luiden.

Door deze heromschrijving worden dezelfde feiten beoogd als deze van de oorspronkelijke tenlastelegging.

Alle in de tenlastelegging aangehaalde feiten waren wel degelijk op het oogenblik van de uitvoering ervan vergunningsplichtig, in tegenstelling met hetgeen de beklaagden voorhouden.

1. Wat de aangebrachte verhardingen betreft

De kwestieuze verharding betreft een verharding die een oppervlakte omvat van ongeveer 414 m² (90 m lang op 46 m breed) en deze werd aangebracht op een stuk weiland gelegen in agrarisch gebied.

Uit het strafdossier en ondermeer het aanvankelijk proces-verbaal, waaraan foto's werden gevoegd, blijkt duidelijk dat deze verharding gebruikt werd om de containers, die aldaar gestald werden, aan- en af te voeren.

De harde bedekking bestaat uit steengruis met daarover een laag verharde asfalt die werd vastgereden.

Deze verharding kon niet worden gerealiseerd zonder de uitvoering van werken die vallen onder de toenmalige voorzieningen van art. 42 §1.1 van het Stedenbouwdecreet (gecoördineerd op 22 oktober 1996);

Door hun samenstelling en functioneel verband vormen deze materialen, die aangehard werden om stabiliteit te bieden voor andere elementen, een constructie die behoort tot de vergunningsplichtige werken als bedoeld in het vroegere art. 99 §1.1 DRO van 18 mei 1999.

Ook onder de nieuwe VCRO blijft deze gedraging strafbaar, meer bepaald onder art. 4.2.1.1.b: het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat. Onder de definitie van "constructie" wordt dan duidelijk omschreven dat daar ook onder verstaan wordt een "verharding".

2. Wat de aangebrachte aarden bermen betreft

Het betreft hier drie aarden bermen aangebracht op drie plaatsen op het terrein:

- langs de straatzijde is een berm in aarde aangebracht, bestaande uit drie delen die één geheel vormen;
- langs één kant is ook over gans de breedte een aarden berm aangebracht van 3m breedte en 1,2 m hoogte;
- aan de achterkant van de verharding is een aarden berm aangebracht van 38 m lengte, 3m breedte en 1,2 m hoogte.

Terecht stellen de beklaagden dat op het ogenblik van het aanbrengen van de aarden berm art. 42 van het Stedenbouwdecreet van toepassing was en dat conform art. 42 §1.2. was het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf vergunningsplichtig.

De reliëfwijziging met bestemmingswijziging werd dan in het DRO expliciet vergunningsplichtig gemaakt en op heden wordt voorzien in art. 4.2.1.4° van de VCRO dat vergunningsplichtig is: "het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hopen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt".

In art. 44 §1 van de Ruimtelijk Ordenings- en Stedenbouwwet van 29 maart 1962 en de latere wijzigende Wet van 22 december 1970, waarin het begrip van de "aanmerkelijke wijziging van het reliëf" werd overgenomen, werd het begrip niet omschreven zodat moet worden aangenomen dat de woorden "het aanmerkelijk wijzigen" in spraakgebruikelijke betekenis moeten worden begrepen en derhalve het aanmerkelijk veranderen van het bodemreliëf betekenen (R.v.St. 7 juni 1978).

Het hof is van oordeel dat het aanleggen van verschillende aarden berm met een hoogte van ongeveer 1,2 m een aanmerkelijke wijziging van het reliëf uitmaken.

Daarbij wordt gewezen op het feit dat door deze ophoping de functie van het terrein gewijzigd werd, meer bepaald het aanleggen van een weg op een grond gelegen in agrarisch gebied teneinde met de containers te kunnen aan- en afrijden naar de verharde plaats.

3. Wat de plaatsing van de containers, aanhangwagens, opleggers en silo's betreft

Door de plaatsing van al de voormelde materialen op voormeld onroerend goed, en meer bepaald op de wederrechtelijk aangebrachte verharding, werd een constructie gevormd.

In zijn geheel dienen deze materialen als een vaste inrichting beschouwd te worden die bestaat uit de bouwvergunningplichtige verharding waar intermitterende inrichtingen geplaatst werden, waarvan de plaatsing van de containers veranderde in de tijd en in hoeveelheid.

Het geheel diende derhalve overeenkomstig art. 42 §1.1 van het Stedenbouwdecreet als een bouwvergunningplichtige inrichting beschouwd te worden.

Deze inbreuk werd verder specifiek strafbaar gesteld onder art. 146, 5° van het DRO meer bepaald onder het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor:

- het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval : wat de containers, opleggers en silo's betreft;
- het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens : wat de aanhangwagens betreft.

De feiten van de tenlastelegging sub A, zoals heromschreven, werden gepleegd op een ogenblik dat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon nog niet was ingevoerd bij de Wet van 4 mei 1999.

Beide beklaagden waren afgevaardigde bestuurder van op het ogenblik van de gepleegde inbreuken en derhalve medeverantwoordelijk voor de bij de uitoefening van diens activiteiten (bestaande uit het stapelen van containers) genomen beslissingen.

Het argument van het verval van de strafbaarheid van het misdrijf van instandhouding is inzake niet relevant nu de herstellvordering gebaseerd kan worden op het oprichtingsmisdrijf omschreven sub tenlastelegging A, zoals heromschreven.

De door de beklaagden ingeroepen onontvankelijkheid van de herstellvordering, om reden dat de voorgehouden inbreuken niet strafbaar zouden zijn, wordt geenszins gevolgd gelet op de bewezen strafbaarheid van de ten laste gelegde inbreuken, zoals hiervoor aangehaald.

De vraag is dan of het aangehaalde motief voor het herstel voldoende draagkrachtig en dus afdoende is.

De materiële motieven moeten inzake niet uitgebreid zijn want de enige bedoeling van de gewestelijke ambtenaar, nu de stedenbouwkundige inspecteur, blijkt te zijn dat de overtreder zich conformeert aan datgene wat vergund werd (in bouw- en verkavelingsvergunning) en dat is immers datgene wat strookt met de goede

ruimtelijke ordening, dus het opleggen om zich daaraan te conformeren is niets anders dan de goede ruimtelijke ordening opleggen.

Daarenboven kunnen de motieven blijken uit de feitelijke gegevens van het gerechtelijk dossier, zonder als dusdanig in de akte te zijn uitgedrukt.

Terecht stellen de beklaagden, die de wettigheid van de herstellvordering zoals die voorligt aanvechten, dat het hof in het bijzonder dient na te gaan of de gevorderde herstellvordering niet kennelijk onredelijk is.

De rechter moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

Deze herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

De feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering is niet betwistbaar: de constructies zijn gebouwd zonder vergunning en is op zich een afdoende motivering (in dezelfde zin: Cass. 6 juni 2006, Cass. 4 december 2001, R.W. 2001-02, 1353, conclusie advocaat-generaal

De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd worden (Cass. 16 december 2003, T.R.O.S. 2004, 229).

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklaagden kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendings (zie Cass. 3 maart 2004,

Het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel; zij strookt integendeel met de wet.

De finaliteit van de herstellvordering is het herstel van de door de bouwvbreuken verstoorde legaliteit zodat zij eerst zonder voorwerp wordt nadat dit herstel daadwerkelijk een feit is ofwel door het supprimeren van de wederrechtelijke gevolgen van de vbreuken ofwel door het uitvoeren van de werken conform een bekomen regularisatievergunning, die inzake (tot op heden) niet bekomen werd.

De door de beklaagden op pagina 32 en 33 van hun conclusie aangehaalde redenen van de onevenredigheid van de gevorderde herstelmaatregel doen geen afbreuk aan het hiervoor uiteengezette noch aan het redelijk karakter van de gevorderde herstelmaatregel van afbraak.

Het door de overheid gevorderde herstel beantwoordt aan de voorwaarde van evenredigheid tussen het voordeel van deze herstelmaatregel ter behoud van een goede ruimtelijke ordening en de last die eruit voortvloeit voor de overtreder.

Aan het hof komt enkel een marginale toetsingsbevoegdheid over de opportuniteit van het gevorderde herstel toe (In dezelfde zin, o.m.: Arbitragehof nr. 1 maart 2005; Cass. 15 juni 2004, en R.v.St. 2 april 2004).

De herstellvordering beantwoordt tevens aan de wettelijke vereiste van art. 6.1.41 VCRO, meer bepaald nu vaststaat dat door de betaling van de meerwaarde, de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad.

Dat daarenboven, meer specifiek wat de aangebrachte verharding en de plaatsing van de materialen, sub 3 aangehaald, betreffen, tevens vaststaat dat deze in strijd zijn met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen.

Het staat vast dat inzake de redelijke termijn overschreden werd wegens het verstrijken van de termijn sinds het instellen van het hoger beroep op 15 juli 2002 tegen het bestreden vonnis en de uiteindelijke behandeling van deze zaak door het hof van beroep op 16 mei 2011.

Het herstel in de oorspronkelijke toestand heeft een internrechtelijk burgerlijk karakter.

De kwalificatie van deze specifieke herstelmaatregel als een straf in de zin van artikel 6.1 E.V.R.M. heeft enkel tot gevolg dat bij het bepalen van de herstelmaatregel de waarborgen moeten worden geboden van een eerlijke en openbare behandeling binnen een redelijke termijn door een bij de wet ingestelde onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie
noot onder Cass. 24 november 2009, T. Strafr. 2010/2, p. 114).

In de gevallen waarin de overschrijding van de redelijke termijn wordt vastgesteld, bepaalt artikel 6.1 E.V.R.M. geen sancties en bepaalt de rechter de gevolgen hiervan weliswaar vrij maar binnen de grenzen van zijn bevoegdheid en volgens de modaliteiten van de wet.

De overschrijding der redelijke termijn heeft derhalve niet tot gevolg dat de rechter de herstellvordering niet meer kan of moet bevelen.

Voor de beoordeling van de huidige herstellvordering acht het hof het niet nodig om de herstellvordering voor advies, laat staan een "eensluidend" advies, voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid die een orgaan van het actief bestuur is. Het hof beschikt over voldoende gegevens om de herstellvordering te beoordelen.

De herstellvordering is reeds het voorwerp geweest van een opportuniteits-overweging door de ter zake bevoegde instantie, de gemachtigde ambtenaar, nu de stedenbouwkundige inspecteur.

De gevorderde dwangsom van 62 euro per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagden niet vrijwillig zullen overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hen er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

De termijn van twaalf maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwetsieuzen uit te voeren werken.

De beslissing van de eerste rechter, in het beschikkend gedeelte, nopens de gegrondheid van de herstellvordering wordt bevestigd doch anders verwoord.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen :

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering;
- 21 t/m 28 V.T. Sv.;
- 33 Programmawet 5 augustus 2003;
- 4.2.1, 6.1.1.1, 6.1.41.1° en 6.2.1 VCRO;
- 6 EVRM;

Verklaart de hogere berepen ontvankelijk;

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend;

Op strafrechtelijk gebied

Verklaart de strafvordering vervallen door verjaring nopens de feiten van de tenlastelegging sub A;

Verklaart de strafvordering vervallen door opheffing van de strafbaarheid nopens de feiten van de tenlastelegging sub B;

Laat de kosten van beide aanleggen ten laste van de Staat.

Wat de herstellvordering betreft

Beveelt op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van twaalf maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door:

- de onmiddellijke verwijdering van de geplaatste containers – aanhangwagens – opliggers en silo's van het terrein;
- de verwijdering van de aangebrachte verhardingen bestaande uit steengruis waarover een laag gemalen asfalt is aangebracht die vastgereden is;
- de verwijdering van de "aarden berm" aangebracht rondom het terrein;
- de nivellering van het gezuiverd terrein met zuivere grond op het niveau van de aangrenzende percelen en op het oorspronkelijk niveau van het terrein ten opzichte van de voorliggende weg;

op het perceel gelegen te kadastraal gekend onder
onder verbeurte van een dwangsom van € 62 per dag
vertraging;

Zegt voor recht dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet of bij gebreke aan overschrijving, vermeld in het eerste lid van art. 6.2.1 VCRO, op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **20 juni 2011**, waar aanwezig waren :

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.